

РЕШЕНИЕ

№ 134

гр. Пловдив, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Й. Захова

Членове: Весела Ив. Евстатиева
Даниела Д. Събчева

при участието на секретаря Златка М. Чобанова
в присъствието на прокурора Галин Петров Гавраилов
като разгледа докладваното от Елена Й. Захова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225300600587 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава ХХІ-ва от НПК.

Образувано е по протест на прокурор от РП-Пловдив, ТО-Карлово, срещу присъда № 260000/18.01.2022г. на Районен съд- Карлово, постановена по НОХД № 330/2020 г. по описа на същия съд, с която подсъдимият М. ИЛ. К. е бил признат за невинен в това, на неустановена дата през месец септември 2019 г. в гр. Карлово, Пловдивска обл., самоволно, не по установения от закона ред да е осъществил едно оспорвано от друго- от Х.И.С. свое действително право, а именно отнел лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Е200ЦДИ“ с рама № ***, владян от Х.И.С., ЕГН ***** от гр. К., като случая да е немаловажен, поради което и на основание чл.304 от НПК е бил оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.323 ал.1 от НК. На основание чл.190 ал.1 от НПК направените по делото е постановено да останат за сметка на Държавата.

В депозирания протест и в допълнението към него се навяват се доводи за необоснованост на присъдата поради неправилна оценка на доказателствата по делото, с последващи неправилно възприета фактическа обстановка на деянието и нарушение на материалния закон. Оспорват се правните изводи на съда за липса на обективните и субективни признаци на конкретното престъпление. Искане се отменя на присъдата и постановяване на нова, осъдителна спрямо подс. К. присъда.

Представителят на Пловдивската окръжна прокуратура поддържа протеста изцяло- със същите оплаквания и същото искане.

Подсъдимият лично и чрез защитника си- адв. В. изразява становище за неоснователност на протеста. Считат, че присъдата на първостепенния съд следва да бъде потвърдена.

Пловдивският окръжен съд, като анализира доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, направените възражения в протеста, допълнението към него и изразеното от страните пред настоящата инстанция и след като провери атакувания съдебен акт изцяло, съобразно правомощията и задълженията си по чл. 313 и 314 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Протестът е **допустим**. Депозиран е от страна в процеса, която има процесуално призната възможност да атакува постановения съдебен акт. Подаден е в срока за обжалването му.

Разгледан по същество е неоснователен.

За да постанови протестираната пред настоящия съд присъда, Карловският районен съд е намерил за несъмнено установена от доказателствата по делото следната фактическа обстановка на извършеното:

Подсъдимият и св. С. се познавали преди инкриминираната дата. И двамата живеели в гр. К.. Подс. К. бил едноличен собственик и управител на „К. 75“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в гр. К. и се занимавал с внос и продажба на автомобили. Имал автосалон в гр. К., където излагал за продажба автомобилите си.

В края на 2010 г. св. С. търсел да закупи лек автомобил. Харесал един

от предлаганите от подсъдимия автомобили- „Мерцедес“, модел „Е200ЦДИ“. Двата постигнали съгласие за продажба на автомобила. Договорили се да е за сума около 6000 лв., която св. С. да изплаща на части за около два месеца. След като заплатил капаро, св. С. получил автомобила. Договор във връзка с уговорката за продажбата не бил съставен. Първоначално С. управлявал автомобила с транзитни номера. След като изминали два месеца и С. не заплатил исканата цена от К., двамата се уговорили плащането да стане в рамките на една година, тъй като С. имал работа, от която печелил добре. Договорили се още С. да остави ползван от него към момента автомобил марка „Мерцедес“, модел „200Д“ с рег. № *** за продажба в автосалона на подс. К., след продажбата К. да вземе продажната цена, която се очаквало да е около 3000 лв., като вноска от цената за автомобила, която трябвало да плати С..

За да може С. да пътува в чужбина, с което била свързана работата му, се наложило да се регистрира автомобила /рег. № ***/ на 20.01.2011 г. Документите за собственост били издадени на „К. 75“ ЕООД.

В рамките на около година св. С. управлявал автомобила без К. да изявява претенции към него, въпреки че продажната цена не била изцяло изплатена. Подсъдимият предупредил С. единствено да не предоставя автомобила на трети лица, тъй като се опасявал, че ще санкционират неговата фирма при констатирани нарушения. Претенциите на подсъдимия били свързани с факта, че С. предоставял автомобила за управление на приятелката си- св. Н., на която било отнето СУМПС, като също така автомобилът бил ползван и от други лица- шофьори във връзка с бизнеса на С., който имал куриерска фирма и се налагало да се пътува ежеседмично в чужбина, включително и с процесния автомобил. В допълнение към изложеното от първостепенния съд следва да се отбележи, че именно за управление на процесния автомобил в пияно състояние Д.Н. е била призната за виновна и осъдена по НОХД №4/2013 г. по описа на РС-Карлово (л. 63-64 дело КРС).

Междувременно се появили купувачи за автомобила на С., оставен като залог у подс. К.. Последният нямал пълномощно и необходимите други документи за продажба на автомобила. Той се обадил на С., който разполагал с необходимите документи. На 18.01.2011 г. сключил с купувача предварителен договор за продажба. Била заплатена цена от 2000 лв. за

автомобила и бил предаден на бъдещия купувач по предварителния договор.

Малко по-късно подс. К. разбрал, че С. бил осъден за контрабанда през границата. Притеснил се, че свидетелят е загубил доходната си работа и няма да заплати автомобила. Подс. К. започнал усилено да търси С., тъй като искал или да му бъде заплатена цената, или да си вземе колата. Св. С. от своя страна отказвал да върне автомобила, като обещавал, че ще изплати парите.

През 2013-2014 г. С. започнал за гледа кози. Обещал отново на подс. К., че ще му изплати парите. Тъй като автомобилът вече бил в лошо състояние, К. се отказал да иска връщането му, а искал от С. само да му плати цената.

От предаването на автомобила на С. изминали близо девет години, през които К. не спирал да си иска парите от С., включително и заплашвайки го, че ще сваля номерата му. Пари не получавал, св. С. продължавал да ползва лекия автомобил.

През 2016 г. срещу „К. 75“ ЕООД било образувано изпълнително производство с взыскател Община К. за неплатени данъци, сред които и тези за процесния автомобил. В тази връзка подсъдимият се свързал със С., който по това време се намирал в Германия, и му казал, че не е плащал данъците на автомобила, но че ще следва да ги плати. От своя страна, С. се обадил на брат си св. Л.С., за да плати данъците. Св. Л.С. отишъл на 18.07.2016 г. в Служба „Местни данъци и такси“ при Община К., където като главен специалист работела по това време св. М.. Тя направила справка за неплатените данъци за процесния автомобил и казала сумата на Л.С.. Последният заплатил сумата от 673 лв.- неплатени данъци за периода 2013- 2016 г. Останали обаче дължими по-голяма част от данъците за процесния автомобил за 2010 г., 2011 г., 2012 г. За посочените години били внасяни незначителни суми, за да може да бъде извършван технически преглед на автомобила и същият да може да се ползва. В тази връзка и за да може да се прекрати воденото изпълнително производство, подс. К. заплатил в началото на 2018 г. остатъка от дължимите данъци за процесния автомобил, включително и данъците за 2017 г. и 2018 г. Воденото изпълнително производство срещу „К. 75“ ЕООД било прекратено с влязло в сила постановление за прекратяване от 23.04.2018 г.

През първата половина на месец септември 2019 г. поради проблем със запалването св. С. оставил процесния лек автомобил в автосервиз, стопанисван от св. Д. и заминал за Гърция. Автосервизът се намирал в гр. К.,

в хале на бившата текстилна фабрика „Червена звезда“, на ул. „Меден дол“. На същото място, през две халета, помещение под наем държал и подс. К.. Тъй като процесният автомобил стоял паркиран пред халето, стопанисвано от свидетеля, минавайки от там подсъдимият го видял. Отишъл при св. Д. и му заявил, че автомобилът е негов и ще си го вземе. Д. от своя страна се възпротивил, като отговорил, че автомобилът му е оставен от св. С.. По настояване на подс. К. двамата отворили жабката на автомобила, където се намирал големият талон. Св. Д. видял, че там действително фигурирало името на търговското предприятие на подс. К.. Св. Д. се обадил по телефона на св. С., обяснявайки му ситуацията, както и че К. си иска автомобила. С. пожелал да говори лично с К.. В проведения помежду им на високоговорител телефонен разговор казал на подсъдимия да не взема автомобила, а когато той се прибере от чужбина ще се разберат. Ядосан, К. му заявил, че няма какво да се разбира с него, а си взема колата и ще я бракува.

Независимо от казаното, подс. К. не взел автомобила. Взел ключовете и големия талон от СРМПС. Автомобилът останал пред халето на св. Д. и стоял на това място още около три седмици. След проведения телефонен разговор със С., последният не потърсил автомобила си. Срещнал се веднъж в града с подс. К., който му казал да се обади. С. обаче не осъществил връзка с К..

Междувременно, собственикът на халетата чрез своя представител в гр. К.- св. Н., предупредил наемателите си, че трябва да напуснат помещенията, тъй като ще бъдат съборени. Това се случило през месец август- септември 2019 г., когато започнало събаряне на сгради на фирмата, находящи се на друг адрес в града. Наемателите започнали да напускат халетата, а процесният лек автомобил продължавал да стои пред халето на св. Д.. Напускайки своето хале, подсъдимият преценил, че трябва да вземе и лекия автомобил, който започнал да пречи на напускащите останалите халета. Така, на неустановена дата през месец октомври 2019 г., подс. К. преместил процесния лек автомобил до гаража си в града, дърпайки го, тъй като не палел.

На 19.11.2019 г. св. С. депозирал жалба в РУ- Карлово срещу подс. К. за това, че му взел колата без негово съгласие.

На 18.12.2019 г. била служебно прекратена регистрацията на процесния лек автомобил, на осн. чл.143 ал.10 от ЗДвП, поради уведомление от Гаранционен фонд за неплащане на задължителна застраховка „Гражданска

отговорност“.

На 10.01.2020 г. подс. К., опасявайки се, че ще трябва да заплати данъците на автомобила и за 2020 г., подал заявление за прекратяване на регистрацията, по вписана в големия талон причина, че автомобилът щял да се съхранява в частен имот.

На 14.01.2020 г. било извършено от Община К., Служба „Местни данъци и такси“ автоматизирано закриване на партидата, по която били заплащани данъци за процесния лек автомобил по данни от регистъра на МВР/КАТ за прекратена регистрация.

На 15.01.2020 г. подс. К. бил предупреден с протокол на осн. чл.65 от ЗМВР, да не се саморазправя с Х.С. и спорните въпроси да решават по законоустановения ред, да спазва законите в Държавата и да не извършва самоуправни действия.

От приложената по делото справка от РД „Автомобилна администрация“- Пловдив за периода 2011 г.- 2018 г.се установява, че процесният лек автомобил е преминал периодичен технически преглед на 20.02.2012 г., 24.10.2013 г., 21.01.2015 г. и 24.10.2017 г.

Първостепенният съд е кредитирал изцяло заключението на изготвената по делото съдебно стоково- оценъчна експертиза, според което стойността на лекия автомобил към месец април 2020 г. била 800 лв. Състоянието на автомобила било лошо- изгнили калници, ударена предна лява врата, изкривен ляв праг, износен ремък. Наложило се автомобилът да бъде изтикан навън за нуждите на експертизата, тъй като не можело да бъде запален. Правилно контролираният съд е възприел заключението на експерта, като добросъвестно изготвено, от лице с необходимите специални знания и опит.

Възражението за неправилна фактическа установеност на деянието е неоснователно.

Така възприетите фактически положения са изведени при липса на съществени процесуални нарушения, като при оценката на доказателствените материали не са допуснати логически грешки. Съдът е взел предвид комплексно събраните по делото доказателствени материали, анализирал ги е коректно, обективно и аргументирано, стриктно според действителния им

смисъл и съдържание, без да допуска превратна интерпретация, да игнорира обвинителните доказателства или да пресилва значението на оправдателните. Аналитичната дейност на съда е осъществена съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 3 и ал. 5 от НПК.

Задълбочено са обсъдени обясненията на подс. К.- източник на преки доказателства, но и основно средство за реализиране на правото на защита. В частта, в която същите се подкрепят от останалите кредитирани доказателства по делото, те са възприети и този подход е правилен. Съдът е отхвърлил този доказателствен източник в частта, в която е оборен от останалите доказателства по делото. Изложил е подробни, ясни, убедителни мотиви за фактите, които се установяват. Това са: съществуващият между подсъдимия и св. С. дългогодишен спор относно един от съществените елементи на продажбата на автомобила-уговорената цена и размера на изплатената такава, респ. на остатъка за лекия автомобил „Мерцедес Е200ЦДИ“; предоставянето доброволно на вещта на св. С., при уговорка им за продажба; че процесният автомобил е бил в лошо техническо състояние към месец септември 2019 г., когато подсъдимият К. го е видял оставен за ремонт при св. Д.; проведеният през месец септември 2019 г. разговор със св. С. по повод автомобила, както и изразеното несъгласие от страна на последния К. да си прибере автомобила; че процесният автомобил е бил преместен от подсъдимия едва през месец октомври, защото започнал да пречи във връзка с напускане на наемателите на халетата, пред едно от които се е намирал. В тази част обясненията са подкрепени от показанията на незаинтересования от изхода на делото св. Д., а относно техническото състояние на автомобила- и от становището на вещното лице, което го е оценило. Подкрепено от писмените доказателства по делото - справки от ОДМВР- Пловдив е и твърдението на подсъдимият, че е бракувал процесния автомобил на 10.01.2020 г. Правилно са възприети обясненията на подсъдимия, че до момента, в който е видял автомобила пред халето на Д., спор за владението му не е съществувал, независимо от отправените от подс. К. заплахи към С., че ще си го вземе или ще му свали номерата. В тази част обясненията на подсъдимия се явяват житейски логични, доколкото същият като търговец на автомобили е искал първоначално да получи продажната цена за автомобила, а впоследствие е знаел добре, че при влошеното му техническо състояние ще бъде невъзможно да го продаде, поради което е използвал заплахите, за да може да получи продажната цена, каквито и

обещания е получавал от св. С..

Показанията на св. Х.С. също са подложени на задълбочен анализ и критично са обсъдени в частта, в която той сочи благоприятстващи го факти- добро техническо състояние на автомобила. В частта относно съществуващия спор за цената му, оставянето на автомобила пред халето, ползвано от св. Д., проведенят след това тел. разговор с подсъдимия показанията му са ценени.

Изцяло са били възприети показанията на свидетелите Л.С. и св. Анна М., от които се установява факта на заплащане на сумата от 673 лв. от Л.С.- брат на св. Х.С., представляваща дължимите данъци за процесния автомобил за периода 2013 г. - 2016 г. От кредитираните изцяло показания на св. Н.Н., незаинтересован от изхода на делото, се установява, че подс. К. е държал хале под наем в гр. К., на ул. „Меден дол“, в сградата на бившето предприятие „Червена звезда“, собственост на представляваното от свидетеля дружество, както и че за халетата на посоченото място е било налице инвестиционно намерение за събаряне, като наемателите са били предупредени през лятото на 2019 г. да се изнесат.

С необходимия юридически усет са обсъдени и показанията на св. Д., които съдът е възприел в преобладаващата част, а е изключил премълчания от него факт, че в халето, пред което св. С. е оставил автомобила е извършвал ремонти и с тази именно цел вещта е била там. Самият свидетел сочи, че оставеният автомобил е бил в лошо техническо състояние- не е било възможно запалването му. В негово присъствие, на високоговорител, е бил проведен телефонният разговор между св. С. и подсъдимия, в негово присъствие подсъдимият е взел от жабката на автомобила талона и ключа, а в един значително по- късен момент- преместил автомобила, тъй като следвало районът да бъде освободен от наемателите на халетата.

За включените в предмета на доказване факти са били кредитирани показанията на св. С.Ч. и на св. Н.- фактически съжителстващи с подсъдимия (за първата) и със св. С. (за втората). Евентуалната им заинтересованост от изхода на делото е взета предвид.

Кредитирани са били изцяло и приложените по делото писмени доказателства- справки от ЦБ КАТ досежно лек автомобил *** /първоначална регистрация, прекратяване на регистрацията/, приходна квитанция за сумата от 508,37 лв., уведомление от ЧСИ Обретенова,

удостоверение за липса на задължения от 03.01.2018 г., справка НАП, протокол за предупреждение от 15.01.2020 г., СРМПС- част първа, приходна квитанция за сумата от 673,21 лв., приходна квитанция за сумата от 239,07 лв., приходна квитанция за сумата от 25,11 лв., предварителен договор за покупко- продажба, фактура, удостоверение от Екобулкар, удостоверение за техническа изправност на ППС, справка за съдимост на подс. К., характеристична справка, справка досежно образувани дело спрямо св. Н., справка от Община К., ведно с приложения 2 бр. приходни квитанции, справка от ОДМВР- Пловдив досежно лек автомобил с рег. № ***, история на превозното средство, справка от ЧСИ Обретенова, заверен препис от протоколно определение по НОХД №4/2013 г. на КрлРС, повторна справка от Община К., ведно с приложения приходна квитанция и 6 бр. декларации по чл.54 от ЗМДТ, справка за нарушител/водач относно св. Н., четири броя приходни квитанции, справка от РД „АА“- Пловдив, ведно с приложения към нея четири броя протоколи за извършен ГТП, справка относно прекратена регистрация от ОДМВР- Пловдив, справка от Община К., договор за наем на недвижим имот, ведно с два броя уведомления към него, удостоверение от Община К., три броя справки от ИС на Гаранционен фонд, уведомление от ЗД „Евроинс“, вдно с приложения към него три броя застрахователни полици, нотариална покана, справка за съдимост на св. С.. В хода на проведеното от въззивния съд съдебно следствие бяха служебно изискани и приложения и справка от Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ за липса на технически преглед на процесния автомобил през 2018 и 2019 г., копие на протокол за одобрено от Районен съд – Карлово споразумение за подсъдимия през 2017 г. Те са относими към обстоятелствата по делото и съдът ги кредитира.

Не е налице нарушение в доказателствената дейност на съда при оценката на изводимото от гласните и писмени доказателства. Фактическата обстановка на извършеното е установена правилно. Възражението в допълнителния протест, че спорът за автомобила е възникнал не през септември 2019 г., а още през 2012 г. и това не е отчетено от контролирания съд, е неоснователно. Ясно в мотивите на проверявания съдебен акт е изложено, че почти изначално между страните по договора (устен и не в предвидената форма за този вид сделки) е съществувал спор относно дължимата цена, сроковете и начина на плащане. Коментирана е и данъчната

история на този автомобил, при което очакванията на подсъдимия ползвателят му да плаща дължимия данък да не са били изпълнени и той, като представляващ данъчно- задълженото лице- собственик, да е платил задълженията за част от периода, а за друга част- св. С., чрез брат си. Спорът между подсъдимия, в качеството му на едноличен собственик и управител на собственика на вещта и св. С. е обсъден от Карловския районен съд и приет за несъмнено установен.

Спорният въпрос по делото е кога точно подсъдимият е лишил св. С. от възможността да ползва автомобила. Според прокурора, съставил обв. акт и съответно протестиращ присъдата- това е станало на неустановена дата през м. септември 2019, когато подс. К. е взел талона на автомобила и ключа. Според първостепенния съд подсъдимият е установил фактическата си власт върху вещта през м. октомври 2019 г. Споделяемо е становището на съда- след проведения разговор подсъдимият не е отнел владението върху автомобила, ползван и владян от С., както е приел прокурорът в обвинителния акт. Към този момент подс. К. е взел само ключа и големия талон на автомобила, с което е могъл да създаде затруднения при ползването му, но не е отнел владението, установявайки собствено, тъй като превозното средство е останало на мястото, където е било оставено от св. С.- пред халето, ползвано от св. Д. до месец октомври 2019 г. Необорено от доказателствата по делото е твърдението на подсъдимия, че у св. С. е бил вторият ключ. Т.е. за привеждането му в движение (при наличие на техническа годност за това) св. С. не е бил ограничен. Липсата на големия талон също не е било препятствие в тази насока, тъй като за управлението на МПС се изисква наличието на т.н. " малък" талон. Ограниченията за св. С. в тази насока са били изводими от Закона, което ще бъде обсъдено по- сетне. Нито едно доказателство не сочи този свидетел през м. септември, след проведения с подсъдимия телефонен разговор да се е поинтересувал по някакъв начин къде е автомобилът, ремонтиран ли е, годен ли е за ползване. При наличието у св. С. на ключ за колата, единствената промяна за него през м. септември 2019 г. е била липсата в жабката на автомобила на големия му талон. Тя, сама по себе си, не се е явявало ограничение за ползването му (каквото желание св. С. през обсъждания месец не е демонстрирал нито спрямо подсъдимия, нито спрямо св. Д.. Правото на св. С. да владее автомобила не е било ограничено в никаква степен от подсъдимия К. в сочения от държавното обвинение момент, както

правилно е приел и първостепенния съд. И доколкото времето на извършване на престъплението е една от същностните му характеристики- обективен признак, тази констатация е достатъчна за постановяването на оправдателна присъда.

В допълнение към изложеното от Карловския районен съд следва да се посочи, че:

Ползването по предназначение на инкриминираната по делото вещ е било ограничено достатъчно от обстоятелства, които са били извън процесното поведение на подсъдимия при което, дори и да беше доказано описаното в обвинителния акт поведение (което не е налице) биха формирали извод за липса на обществена опасност на извършеното. Ползването на този автомобил по предназначение към инкриминирания по делото момент би било в нарушение на изискването на чл. 100 ал. 1 т. 6 от ЗДвП, повеляващ задължение за водача му да носи документ, отразяващ датата за извършване на следващия периодичен преглед за проверка на техническата исправност, удостоверяващ, че моторното превозно средство, което управлява се допуска за движение по пътищата, отворени за обществено ползване. По делото са налице убедителни доказателства, че нито през 2018г, нито през 2019 г. за процесния автомобил е издаван такъв документ. Изводима от нормата на чл. 171 т. 2 б. а от ЗДвП е законовата недопустимост този автомобил да бъде ползван от когото и да е, вкл. и от св. С. към онзи момент, тъй като липсата на технически преглед, удостоверяващ исправността му формира законовата презумпция за техническа неизправност. Същевременно, съобр. чл. 181 т.1 от ЗДвП подсъдимият, в качеството му на лице, управляващо и представляващо търговеца-собственик, е бил лично задължен да предприеме действия за технически преглед на процесната вещ, с предвидената в цитирания текст административна отговорност при бездействие.

Изложените мотиви в проверявания съдебен акт относно маловажност на извършеното от подсъдимия в последващ инкриминирания по делото момент – през м. октомври 2019 г., когато той е преместил автомобила, поради обективна необходимост за това, са правилни и споделяеми, но касаят събития, които са извън инкриминираните по делото.

С оглед на изложеното, Пловдивският окръжен съд намира, че

възражението от протестиращата страна за доказаност на обвинението е неоснователно. При възприетата фактическа обстановка, основана на задълбочен анализ на доказателствата по делото, изводите на Карловският РС, че не са налице обективните и субективни признаци на престъплението, за което се води наказателното производство, са правилни и се споделят напълно и от настоящия съд.

Искането на прокурора подсъдимият да бъде признат за виновен не може да бъде удовлетворено.

Следващо оправдаването на подсъдимия и в съответствие с императива на чл.190 от НПК е постановено направените по делото разноси е постановено да останат по сметка на държавата.

Воден от горното и на осн. чл. 334 т. 6 вр. с с чл. 338 от НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260000/18.01.2022г. на Районен съд-Карлово, постановена по НОХД № 330/2020 г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на протест и обжалване.

Да се съобщи на страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____